

jeg vil gerne bede den højtærede Udenrigsminister om at udtale sig nærmere om, hvorledes dette forholder sig.

Jeg skal derefter med nogle Ord vende mig til den Sag, som har været drøftet saa overmaade stærkt her i det høje Ting og i endnu langt højere Grad udenfor dette Ting, nemlig det Postyr — har jeg vel Lov til at sige —, som er skabt omkring Hr. Cornelius Petersen. Hvad nu selve Hr. Cornelius Petersen vedrører, vil jeg følge det ærede Medlem Hr. H. P. Hanssens (Nørremølle) gode Eksempel og ikke tale særlig meget om ham. Der er visselig talt og skrevet tilstrækkeligt eller mere end tilstrækkeligt om ham. Kun en ganske enkelt Ting i det ærede Medlem Hr. H. P. Hanssens (Nørremølle) Tale vil jeg dog gerne fastholde, fordi den forekommer mig at rumme betydelig Interesse. Det ærede Medlem Hr. H. P. Hanssen (Nørremølle) talte om Cornelius Petersens tyske Fortid, før Krigen, da vi ikke havde kendt noget som helst til ham, men saa tilføjede det ærede Medlem — med den højtærede Formands Tilladelse vil jeg gerne oplæse det —: „Det er ligesaa vitterligt, at han i Genforeningstiden meldte sig som Dansk, og uanset den Agitation, han udfolder, hævder han den Dag i Dag, at han er Dansk, og jeg mener, at vi ikke har Grund til at skyde nogen fra os, der bekender sig som Dansk.“ Jeg vil gerne fastholde denne Udtalelse fra det ærede Medlem Hr. H. P. Hanssen (Nørremølle). Jeg er ganske enig med det ærede Medlem, og det er jo ogsaa et Standpunkt, som fuldkommen svarer til den Opfattelse, vi hyppigt tidligere har gjort gældende. Jeg vil kun tillade mig at tilføje, at jeg kunde have ønsket, at dette rolige og nøgterne Synspunkt med Hensyn til Bedømmelsen paa dette Punkt havde gjort sig gældende tidligere i det Blad, der staaer det ærede Medlem Hr. H. P. Hanssen (Nørremølle) saa nær, „Heimdal“ i Aabenraa. I øvrigt mener jeg, at der er hvirvlet alt for megen Sensation op om mangt og meget af det, som Cornelius Petersen foretager sig. Jeg har tidligere haft Lejlighed til at fremsætte denne min Opfattelse i den københavnske Presse. De københavnske Blades Sensationer har været af en saadan Beskaffenhed, at de i Virkeligheden ikke har kunnet undgaa at danne Grundlaget for tilsvarende Pressemæddeløser i Udlandet. Den højtærede Justitsminister har jo ved forskellige Lejligheder karakteriseret sit Forhold til Pressen paa den Maade, at han samtidig med, at han siger Pressen

nogle Behageligheder, siger dem nogle ofte meget slemme Ubehageligheder. Jeg maa sige, at det er højst beklageligt, at den moderne Presse skal antage en saadan Karakter, at det formodentlig af Forretningshensyn, Konkurrencehensyn o. l. skal være nødvendigt paa Forsiden og paa 2den og 3die Side at slaa op paa en fuldkommen sensationel Maade Meddelelser, der slet ikke svarer til Virkeligheden. Ja, siger man saa fra Bladenes Side, men man skal ogsaa læse de ledende Artikler, som staaer inde paa 5te eller 7de Side, og som ganske vist jeg læser, og som sikkert alle ærede Medlemmer i dette høje Ting læser, men vi ved jo alle, at den Opfattelse, der danner sig i Befolkningen ved Læsningen om saadanne Ting, danner sig ikke ved Læsningen af de ledende Artikler, for dem læser de færreste, men den danner sig først og fremmest ved hele det Indtryk, Læserne faar ved den sensationelle Maade, hvorpaa Artiklerne er sat op, og det er et noget ejendommeligt Forhold til Sandheden, forekommer det mig — jeg skal ikke bruge det Udtryk, som jeg tror, den højtærede Justitsminister en Gang har brugt, at den syntes at holde sig i en passende Afstand fra Sandheden, men jeg skal nøjjes med at sige, at det er et noget ejendommeligt Forhold til Sandheden, at man mener at kunne klare det vigtige Hensyn, man her skylder Staten og Statens politiske Interesser, ved at man paa 5te eller 7de Side genforsikrer sig overfor den Kritik, som man ved, den moderne Sensationsjournalistik fremkalder fra ansvarligt Hold. Det er det, jeg kalder et noget ejendommeligt Forhold til Sandheden.

Den Cornelius Petersenske Bevægelse har udfoldet en utrolig Agitation, det er sandt, og jeg vil sige, at det var en god Beslutning, det høje Finansudvalg tog, og jeg vil benytte Lejligheden til at takke Finansudvalgets Formand, det ærede Medlem Hr. Andreasen, fordi man tog den Beslutning at henvende sig til Finansministeren for at faa en helt nøjagtig Opførelse af Statskassens direkte og indirekte Udgifter i Anledning af de sønderjydske Landsdeles Overgang til Danmark. Den skal nok vise, at der snarere heroppe fra er gjort for meget end for lidt, og vi føler ogsaa ikke sjældent ved den Kritik, der er rejst, at der er gjort alt for meget heroppe fra, og at det vilde have været klogere, om man havde gjort noget mindre. Nuvel, der kan være adskilligt rigtigt i den Betragtning, men noget Grundlag for de grove Angreb